

майбутньому їх переженемо і вже наш досвід буде братись за приклад закордоном.

Список використаних джерел:

1. Баумейстер А. 2021 «Лідерство – це хвороба чи дар?»//Forbes.ua
2. Підлісна Т. В. Лідерство в державній службі України: теоретичні основи: автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр. Київ, 2012. 16 с.
3. Сердюк О., Мирна О., Шупта І. Місце доброчесності в моделі компетенцій державних службовців та системі цінностей особистості при запобіганні корупції. Державне управління: удосконалення та розвиток.
4. Синицина Н. Світова практика управління людськими ресурсами та актуальні проблеми інституту державної служби в Україні / Н. Синицина // Державне будівництво: наук. фахове вид. ХарРІДУ 191 НАДУ при Президентіві України. – 2011. – № 1.
5. Толкованов В. В. Розвиток лідерства на державній службі та службі в органах місцевого самоврядування як один із пріоритетних напрямів адміністративної реформи в Україні // «Лідерство в державному управлінні», щорічні Рішельєвські академічні читання Одеса Нац. ун-т «Одеська юрид. акад.», 2012 . – С. 3 – 8
6. Хаїтов П. О. Концептуальні засади розвитку лідерства на державній службі. Кадрова політика та публічна служба. 2016. № 6-7 (32-33). С. 49-52.

Колєдіна Катерина Олександрівна

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, Україна
кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту і маркетингу

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Особливістю сучасного етапу економічного розвитку країни є усвідомлення значення розвитку кожного регіону, кожної територіальної громади. У цьому контексті важливу роль відіграють органи місцевого самоврядування, наділені конституційними гарантіями виконання власних і делегованих повноважень. Первинний обов'язок місцевих органів управління полягає у забезпеченні в повній мірі надання публічних послуг жителям територіальних громад, що в результаті підвищить рівень добробуту та якість життя на території адміністративно-територіального утворення [1, с. 118-125]. При цьому визначальним у цьому процесі є рівень фінансового забезпечення кожного адміністративно-територіального утворення, наявність достатньої кількості фінансових ресурсів та ефективного управління ними, що актуалізує обрану тему дослідження.

Вивченням проблематики управління фінансовими ресурсами територіальних громад займалася велика кількість вітчизняних вчених-економістів, серед яких варто відзначити таких, як: Бліщук К., Горин В., Кириленко О., Козак І., Котов-Дарті С., Крайник О., Малиняк Б., Матвіїшин Є., Нема О., Письменний В., Сторонянська І., Семенко М., Федорчак О. Шибанова-

Роєнко О. та багато інших. Однак, незважаючи на значний науковий доробок з цієї тематики, питання управління фінансовими ресурсами на місцевому рівні потребують подальших досліджень.

Дослідження концептуальних основ управління фінансовими ресурсами територіальних громад показало, що таке управління повинно ґрунтуватися на принципах публічного управління, що охоплює державне управління, місцеве самоврядування, управління з боку структур суспільства, а також містить елементи корпоративного управління [2, с. 76]. Державне управління реалізується за допомогою місцевого самоврядування, яке здійснює владний вплив в межах своїх повноважень, а також за допомогою функціонування фінансових органів. Важливу роль відіграє менеджмент, оскільки територіальні громади виступають власником значної частини економічних активів, які відносяться до комунального сектору економіки. Чи не найбільшу вагомість має суспільне управління, яке реалізується на рівні територіальних громад максимально ефективно внаслідок близькості органів самоврядування до громадянина та завдяки дієвості демократичних механізмів на децентралізованому рівні. Це забезпечується діяльністю місцевих рад, громадських обговорень, функціонуванням місцевих осередків політичних партій і громадських організацій тощо [3, с. 24].

Треба наголосити, що важливою складовою в управлінні місцевими фінансами є вирішенні питання фінансового забезпечення місцевих органів влади, здатність пошуку різноманітних джерел їх акумуляції, розподілу та використання, а також створення умов, що сприяють ефективній реалізації економічних процесів, вирішенню соціальних програм та попередженню і усуненню порушень при їх використанні. При цьому необхідно чітко розуміти, що система управління фінансами територіальних громад у глибинному сенсі визначається тим, хто реально, а не номінально, впливає на розробку та реалізацію управлінських рішень і має фактичні важелі впливу на неї. Отже, надання реальних важелів впливу місцевих органів влади на забезпечення розвитку територіальних громад, досягнення їх самостійності та самодостатності є однією з умов входження України до європейського співтовариства, що визначено як ключові цілі державної політики у сфері децентралізації, згідно зі стратегією сталого розвитку України.

Таким чином, лише за умови формування ефективної системи управління фінансовими ресурсами територіальних громад, що враховувати особливості розвитку конкретної території, відмінностей у їх ресурсних можливостях, стану виробничої та соціальної інфраструктури, можливий активний вплив на соціально-економічний розвиток цих територій.

Список використаних джерел:

1. Крайник О., Федорчак О. Фінансування розвитку територіальних громад в умовах децентралізації. *Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики*. 2022. Том2 (43). С. 118-125.

2. Шибанова-Роєнко О., Котов-Дарті С. Проблемні доміанти публічного управління в аспектах антикризового знання. *Публічне управління: теорія та практика*. Харків: Вид-во «ДокНаукДержУпр», 2013. С. 76.

3. Кириленко О., Малиняк Б., Письменний В., Горин В. *Управління фінансами територіальних громад: теорія і практика / за заг. ред. О. Кириленко*. Тернопіль: Економічна думка, 2019. С. 24.

Кузнєцова Наталія Ігорівна,

Навчально-науковий інститут публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Україна
студентка заочної форми навчання

Науковий керівник:

Наталія Борисівна Ларіна,

Навчально-науковий інститут публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Україна
доцент кафедри публічної політики

РОЗВИТОК ПЕРСОНАЛУ ДЛЯ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

Розвиток інформаційних технологій, новітніх медичних практик, наукових досягнень та майже миттєвий доступ до обміну інформацією також суттєво впливає на функціонування системи охорони здоров'я в сучасних умовах. Враховуючи зазначене вище, основним засобом для досягнення високого рівня функціонування системи, стає шлях підвищення ефективності роботи персоналу, чого неможливо досягти без формування системи розвитку персоналу. Це в свою чергу, доводить, що розвиток персоналу стає провідним чинником успіху системи охорони здоров'я.

Для розроблення концептуальних і теоретико-методологічних засад означеної проблеми важливим є ґрунтовний аналіз сучасного стану її дослідженості у філософському, психолого-педагогічному та соціально-економічному доробках вітчизняних і зарубіжних науковців. Дослідженням питань, що стосуються розвитку персоналу у медичній сфері присвячені праці вітчизняних і зарубіжних вчених, таких як Вороненко Ю.В., Савченко В.А., Свінцицька О.М., Дмитрук О.В., Клименко П.М., Грабовський В.А., Борщ В.І., Грішнова А.О., Латишев Є.Є., Беккер Г., Вебер В., та ін. В їх роботах багато уваги було зосереджено на аналізі та розробці понятійного апарату, дефініції напрямів та сфери розвитку персоналу. Особливу увагу було приділено обґрунтуванню актуальності управління розвитком персоналу в умовах сьогодення та майбутнього. Але досить багато теоретичних та практичних питань розвитку

Проведений аналіз джерел дозволяє стверджувати, що єдиного визначення поняття розвитку персоналу немає. Вчені, в залежності від мети та завдань дослідження по-різному підходять до його трактування. Автори аналізують це поняття переважно з позицій категоріального апарату економіки,